

ZGODNJA

DANICA.

KATOLISK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in veljá po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLIII.

V Ljubljani, 14. svečana 1890.

List 7.

Potreba sv. Obhajila, da se ohrani dušno življenje.

(Dalje.)

Kdaj nastopi čas za prvo sv. Obhajilo pri mladini, to se ne dá počez določiti. Pri nekterih se poprej, pri družih poznej um razcveta, na južnih krajih hitreje, na sévernih kasneje, — pri nekterih otrocih bolj zgodaj, pri družih bolj pozno. Sloveči rimski katekizem pravi: „V kateri starosti je otrokom podeliti sv. Zakrament (prvo sv. Obhajilo), ne more nobeden bolje razločiti, kakor oče in spovednik. Tem namreč gre, s poskušnjo in izpraševanjem otrók pozvediti, če so dosegli neko spoznanje tega prečudnega Zakramenta in če vedó ga vredno ceniti.“

Cerkev prepoveduje k sv. Obhajilu pustiti otroke, kateri „niso še pri pameti, in otroke, dokler niso še dospeli v leta razločitve. Kadar so pri pameti in so dosegli leta razločitve, jenja cerkvena prepoved in sveto Obhajilo je dopuščeno malim. Gotovo je, da Cerkev tukaj ne misli popolno razvite pameti in popolne razločitve. Saj rimski katekizem zahteva le neko pozvanje Zakramenta in da ga vedó ceniti.“ Tomaž Akvinski, kateri med teologi gotovo najbolj zanesljivo naznanja, kaj je duh sv. Cerkve, govori še bolj jasno, rekoč: „Kadar otroci začno pamet nekako rabiti, da so zmožni, čutiti pobožnost za ta Zakrament, takrat se jim ta Zakrament zamore podeliti.“

Od dopuščenja, kdaj sme otrok iti k prvemu sv. Obhajilu, se mora pa dobro razločiti dolžnost, kdaj da mora začeti ta najsvetejši Zakrament prejemati. Za odraščene, kakor je znano, je sv. Obhajilo ostra dolžnost. Kaj

pa pri otrocih? Navadna misel bogoslovov in tudi cerkvena navada je ta, da z dovoljenjem sv. Obhajila ne nastopi še tudi ostra dolžnost začeti sv. Obhajilo prejemati, temuč da med obojim utegne biti nekaj časa, tudi kaj lét. Določne starosti za to Cerkev ni zaterdila s postavo v ta namen; tukaj tedaj, djal bi, je nekaj nekake prostosti. Naj bolj mehki bogoslovi stavijo kot skrajno mejo štirinajsto leto življenja, tako da z doseglo te starosti so vsi otroci ostro zavezani začeti hoditi k sv. Obhajilu. To pa je naj mečji misel, ktere mnogi teologi nikakor ne poterdijo. Navadna misel duhovnih učencov je, da pred devetim letom sploh otroci niso ostro zavezani k sv. Obhajilu, da pa zopet se prvo sv. Obhajilo čez dvanajsto leto ne smé odlašati. Moramo pa pri tem misliti na tehtno temeljno resnico, na katero zavrača tudi Ligvori, kako je namreč notranja potreba, da duša dobiva hrano za obvarovanje pred smertnim grehom. Pri otroku tedaj, kterege duhovne moči so se zgodaj razvile, utegne ta potreba sv. Zakramenta kot pomoč nastopiti že pred devetim letom. V takem primerljeju, meni Ligvori z duhovnimi učenci vred, bi za otroka ne bilo le dovoljenje, temveč tudi ostra dolžnost, pristopati k mizi Gospodovi.

Dan danes se velikrat toži, kako zgodaj se razodeva velika spačenost pri otrocih, ali kakor se govori, da so zgodaj zreli za hudobije; tedaj bi bila tudi zgodaj potrebna duhovna hrana za odvernjenje tolike nesreče. In tukaj se razodeva tudi potreba, da je na pr. za šolsko mladino treba več časa za poduk v kerščanskem nauku, kot ga je navadno v to odločenega.

Očitno je pa tudi od tod, kako krivo sodijo in delajo tisti starši in predstojniki, kateri za vse

otroke brez razločka stavijo eno in ravno tisto starost.

Še bolj napačno sodijo in delajo tisti starši in predstojniki, kateri vsim otrokom brez razločka odkladajo prvo sv. Obhajilo v prav pozne leta, morebiti celo do štirinajstega leta. Duh svete Cerkve je sploh ta, da prejemanje nebeške Hrane naj se prične kar je mogoče zgodaj, kadar je otrok že pri rabi svoje pameti in v dobi razločitve.

S tem se vseskozi zлага katoliški nauk o potrebi sv. Rešnjega Telesa k ohranjenju dušnega življenja. Kadar je že otrok pri zrelotnem spoznanji in v nevarnosti smertno grešiti, naj nastopi tudi pomoč milostnega najsvetejšega Zakramenta, da se bo mogel ložej obvarovati čez vse največi nesreče, namreč, smertnega greha, ali da se reši, če je morebiti že v smertnih nevarnostih.

(Konec nasl.)

Kratek obseg papeževe okrožnice o dolžnostih katoličanov.

(Dalje.)

Ako se prša, kje so meje podložnosti, naj nihče ne misli, da verniki morajo pastirjem sv. Cerkve, zlasti rimskemu papežu, pokorni biti samo v tistih rečeh, ki zadevajo verske resnice, in ko je krivoverec tisti, kdor jih terdovratno zametuje. Pa tudi še ni zadosti, spoznavati in terditi tiste nauke, ki niso še sicer slovesno določeni, vendar pa po splošnem nauku sv. Cerkve veljajo kot od Boga razodeti in so tudi po Vatikanskem zboru verovati zapovedani. Dolžnost katoličanov je verh tega tudi to, da se morajo sploh dati vladati in voditi škofom in zlasti rimskemu papežu. To je jasno. Zakaj to, kar ima Božje razodenje v sebi, ozira se nekaj na Boga, nekaj na človeka, nekaj pa na reči, ki so potrebne k človeškemu večnemu zveličanju. Po božjem pravu pa rimski papež za vesoljno Cerkev daje povelja o tem, kar nam je verovati in o tem, kar nam je storiti. Papeževa oblast tedaj mora imeti pravico soditi o tem, kaj da božje razodenje ima v sebi, kateri nauki se zlagajo s tem razodenjem, in kateri pa se oddaljujejo od razodenja: ravno tako mora papež zmožen biti, vernikom pokazati, kaj je dopuščeno in kaj pa ni dopuščeno: kaj nam je storiti in kaj opustiti, da dosežemo večno zveličanje. Brez tega bi papež ne mogel biti zanesljiv tolmač besede Božje, in tudi ne biti zanesljiv vodnik človeštva.

Moramo pa seči še dalje v bistvo sv. Cerkve. Cerkev ni slučajno zedinjenje kristjanov, temveč je od Boga vstanovljena družba, ki išče posredovati dušam za mir in svetost. K temu le ona sama po božji dobroti ima potrebne pomočke, ima določene postave, službe, in gre svojo, bistvu primérno pot v vodbi kerščanskih ljudstev. Ta vodba je težavna. Zakaj ona vodi narode, ki so razveti po vsem svetu, raznoteri po nravi in šegah, ki živé po posebnih državah, po raznih postavah, in ki morajo ob enem državni in cerkveni oblasti podložni biti. Te dolžnosti imajo ene in ravno tiste osebe, pa si ne nasprotujejo med seboj, in ne smejo se med seboj pomešati; kajti ene se ozirajo na blagor države, druge na blagor Cerkve, obe pa na zboljšanje človeštva.

Ko so tako postavljene meje pravic in dolžnost, je jasno, da vodniki držav so prosti v svojih zadevah: in to ne zoper voljo Cerkve, temveč z njenim podpiranjem. Zakaj Cerkev zlasti zapoveduje, da naj se goji pobožnost — in to je pravica do Boga, ravno s tem pa zahteva od kristjanov pravico do vladarjev. Toda oblast Cerkve je vendar zvišena nad državno, sej ves njen namen je, ljudi k temu voditi, „da iščejo kraljestvo Božjo in njegovo pravico“ (Mat. 6, 33). Kdor bi nad tem dvomil, da vodstvo duš je Cerkev sami izročeno in da državna oblast k temu nobene pravice nima, njegova vera je zgubljen; zakaj ne cesarju, ampak Petru je Jezus Kristus izročil ključe nebeškega kraljestva.*)

Ob koncu tega stavka pristavljajo sv. Oče pa še naslednje besede: „S tem naukom o državni in cerkveni oblasti je pa v zvezi še druga reč, ne manjši tehtnosti, o čemur ne namerjamo pisati na tem mestu.“

(Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Peš-potovanje z Juga skoz Slovenijo v Rim. (Dalje.) Popoldne sem šel se poklonit slavnemu kardinalu slovanskega naroda, vzvišenemu cerkvenemu dostojanstveniku Ledohovskemu. Prav ljubeznjivo sem bil sprejet. Zadobil sem mnoge milosti, ktere poterjuje krasno tiskano in pisano pismo s pečatom in lastnoročnim podpisom njegove prevzvišenosti, imenovanega kardinala.

Ob 3eh popoldne začela sva s tovarišem opravljati dolžnosti za sv. leto. Že sem opomnil, da sva

*) Tukaj naj vest sprašujejo in za pokoro skerbé nasprotniki verske šole, — ker to so besede nezmotljivega Kristusovega namestnika.
Vr.

začela svetoletne opravila; da, začela sva jih, toda le za pripravo k tej veliki milosti jubilejski.

V Rimu bile so odločene tri najznamenitejše bazilike, cerkve I. reda, za šestpotno obiskovanje in te so: Sv. Marija Vélika, sv. Janeza v Lateranu, sv. Petra stoljnica v Vatikanu.

Pričela sva v baziliki brezmadežne Device in Matere milosti Božje, Marije Velike, ali Snežnice; kajti, Ona je skrinja mirú in sprave — vrata nebeške — pribežališče grešnikov. — Spotoma od Marije Velike v Lateran obiskal sem velelepo cerkev sv. Alfonsa Marija-Ligvorija, ki je blizo bazilike Marije Velike, Liberijanska. Cerkev sv. Alfonsa M. Lig. je prijetno v čisto gotiškem slogu zidana. Oltarji in vsa notranja naprava je popolno gotiške oblike; velekrasna so okna, prozori, z umetnimi slikami na steklu. Memo gotiškega oltarja lepšega, prijetnejšega in znamenitnejšega nisem še vidil nikjer, kakor je tu glavni oltar. Med verlo prijetno razverstenimi stolpiči, olupšavami in krasno-umetnimi nastavki je mnogo čudovito lepih podób izbuknjenega dela ukusno razdeljenih po oltarju, ki prav ginljivo predstavljajo življenje, terpljenje in poveličanje Gospoda našega Jezusa Kristusa. V sredini in vzvišeno med omenjenimi podobami je veleslavna, starodavna in čudežna podoba, slika blažene Device Marije naše ljube Gospe vedne pomočnice. Ta slika je v zlatem okviru s krasnimi zlatimi in srebrnimi olupšavami, na katerih se bliskečejo dragoceni dragi kamni. Okolo glavnega oltarja ob stenah prezbiterije so prijetno nastavljena izložišča, s steklom zaperta, v njih so umetno in ukusno razversteni premnogi dragoceni zlati in srebrni darovi, — darovani v zahvalo in spomin za neštevilne milosti in pomoči, ki so tukaj po Mariji, vedni pomočnici, zadobljeni in prejemani. Čudomilo, zaupljivo, mirodelno, blaživno in nebeško je bivati v tej cerkvi in pred častito milostno podobo naše ljube Gospe vedne Pomočnice. Oko, duša in serce se ne dade rado odmakniti od Nje.

Šla sva dalje proti Lateranu svetoletno pot, molijoča spokorni 50. psalm in sv. rožni venec. Dospela sva v materno in glavno vseh cerkev, baziliko lateransko; opravila sva litanije vseh svetih in molitve za odpustke.

Veličastna, čudolepa je prvostoljna cerkev rimska in vsega kerščansko-katoliškega sveta, lateranska bazilika. Razdeljena je v petero ladij, v stranskih ladijah so vhodi v velike in krasne kapele z oltarji. Na dveverstnih stebrovih srednje, glavne ladije so vzvišene marmorne stojala v vdolbljinah, pred katerimi verlo lepi marmorni stebriči nosijo marmorna nebesa; pod njimi stojé marmorni kipovi dvanajstih ss. apostolov. Strop v baziliki je čudolepo in umetno rezbarsko delo s ss. kipovi, versko-cerkvenimi znaki ali simboli; vse je bogato pozlačeno. Taki ravni, umetno-rezbarski in čudokrasni stropovi, so po mnogih rimskih bazilikah in cerkvah, tudi v novi zali baziliki sv. ap. Pavla zunaj mesta Rima. Meni se onaki stropovi zdijo tisučkrat prijetniši in lepši, nego težki zidani svodovi, oboki.

Tlak je iz marmornega mozaika raznoverstnih barv umetno vložen. Opisovati lepoto počezne ladije, ktera baziliki napravlja podobo križa, in prekrasno prezbiterijo, sedaj vse prenovljeno in preopravljeno — mi pero zastaja. V lepoti, prijetnosti in vzvišenem veličastvu sedaj tudi ono v baziliki sv. Pavla prekosi

in nadkriljuje, tembolj vse čudolepe bazilike in cerkve v Rimu. Leon XIII, sv. Oče, so dali navod, da se je prvostoljna cerkev rimskega biskupa in glavna cerkev katoliškega sveta tako veličastno, veleumno in sijajno odičila in poveličala. Ta bazilika je ob enem prvostolnica rimska in vesoljne katoliške Cerkve, mati in glava vsega kerščanstva, patrijarhalna cerkev sv. Očeta rimskega škofa in naj vikšega Pastirja vsih pastirjev in ovčic kerščanske katoliške čede Kristusove, — prva kolegijatna in župniška cerkev, — tudi redovna frančiškanska. V kanoniškem, duhovskem cerkvenem koru pri molitvenih cerkvenih urah so poleg kanonikov in prebendarjev pričujoči tudi udje prvega reda sv. Frančiška Seraf in z onimi vred cerkvene molitve opravljajo. Frančiškanskega reda kapela in v nji oltar sv. Očeta Frančiška je v stranski desni ladiji. Samostan je poleg bazilike. Častí vredni oo. frančiškani, reformatoni, so apostoljski spovedniki v tej baziliki, kar sem že prej omenil; med njimi je tudi spovednik njihove Svetosti, sv. Očeta Leona XIII.

Ko sva obavila pobožnost za sv. leto v omenjeni baziliki, sva spotoma obiskala svete stopnice poleg Laterana. Pred ss. stopnicami stoji na jedni strani veleumetno iz naj belejšega marmorja izklesana podoba, kip: Pilat je dovedel terpečega Jezusa na mostovž in je zaklical: „Ecce Homo“. — Glej, človek! Na drugi strani poljublja Jezusa izdajavec Juda Iškarjot. Izraz notranjih čutov dotičnih oséb bere se na obrazih umetnih kipov. Na primér: Jezus, častitomo-resnega, ljubezno-tužnega obraza gleda svojega učenca — izdajavca. Vidi se na ustnih, da vpraša: „Priatelj! ali s poljubom izdaješ Sinú človekovega? Judu Iškarjotu se živo bere na obrazu lakomnost, hinavščina in črna nehvaležnost; na licu in ponašanju mu se vidi duša od zaverženega duha, satana, obsedena. Ustne derží v znamenje poljuba k Jezusu, oči pa proč od Njega obrnjene, čelo terpko nagubano: prava podoba zaslepljenega, terdokornega grešnika. Poleg Pilata je Jezus, častito-terpečega, bóli, žalosti in ljubezni polnega obraza; milo-resno gleda na ljudstvo, ktero vpije: Proč z njim! križaj! križaj ga! Pilatu bere se na obrazu velika skerb, boječnost, mesena modrost in poganska dušna temina. Vse to je na kipovih živo in dovtipno izraženo, ter človek misli, da so živi in da se sveto-žalostna dogodba ravno sedaj verší.

V lopi pod ss. stopnicami je marmorni, beli, veleumetno izdelani kip sv. Očeta, pokojnega Pija IX, blaženega spomina.

Rimsko verno ljudstvo obilno obiskuje svete stopnice. Vidiš vsacega stanú in spola osebe po koljenih premikati se po ss. pravih stopnicah, pobožno premišljujoč Kristusovo bridko terpljenje in iskreno molijoč večno ljubezen Božjo. Naj bolj me je ginilo, ker sem mnogo pot nahajal na ss. stopnicah mladenčev v naj lepšem cvetu mladenške dóbe, ki je tudi naj bolj nevarna in osodopolna dóba. Verno, spoštljivo, izgledno in istinito pobožno so kolena prestavljali od stopnice na stopnico, s sklenjenimi in častno povzdignjenimi rokami; na cvetočih vedrih licih čitalo se jim je, da se duh in serce nahaja pri Jezusu, nebeškem mladenču, Bogu in človeku, baveč se z Njegovo neskončno ljubeznijo in z grenkimi, žutkimi mukami za nas in zaradi nas, in zaradi grehov naših.

Nikar naj kdo ne misli, da ti 16—24letni mladenči so bili kakovi kleriki in seminaristi; kajti tudi teh sem mnogo videl na ovem presvetem mestu; ne; bili so mladenči rimskih patricijev in meščanov, v svetovnem stanu. Vsegamogočni Duh Božji jih čuvaj in ohrani; blažena Devica Marija jim pomagaj; sv. nadangelj Mihael brani te vse verne, poštene in nadepolne rimske mladenče! Kajti, razdjanje in gnjusoba, pohujšljivost in zapeljivost je velika v svetem mestu, odkar ima italijanska-framasonska-liberalna in naturalistična vlada v Rimu svoj sedež.

Sedaj rešetá in preséva se po svetu, posebej na Laškem in v večnem mestu pšenica, kakor tudi v Parizu, več ali manj na Dunaju, v Gradcu, v Ljubljani itd. — Božje misli niso človeške misli. Neizvedljive so pota Božje. — Kakor se Božji modrosti primérno in zadosti vidi, ozrè se na prošnje in trude, na boje in vzdihe, na obnašanje in delovanja svojih vernih, in prikrajša ali podaljša poskušnje in bridkosti. — Kadar bode dovolj, bode knez nebeške vojne — Mihael — rekel: „Kdo je, kakor Bog!“ In pognal bo satanovo zadrugo, tudi s svetega mesta Rima.

(Dalje nasl.)

Macedonija. (Znamenitosti o katoličanstvu v Macedoniji.) Pred novim leto smo nekoliko naznanili, kako divje so preganjali in terli razkolniki katoliške unite, to je, zedinjene Bulgare s katoliško materjo Cerkvijo. Tisto poročilo pa se razširja še dalje in naj reč s tim dokončamo. Prejenjalo se je s poročilom, kako so bili razkolniki med službo božjo napadli katoliško cerkev in jo skrunili; katoličani pa so jih potlej v beg zagnali, in da jih je razkolni škof zatožil pri turški sodniji in so bili mnogi v zapor odgnani. Naslednjič jih je celo lažnjivo ovadil, da delajo zaroto, da bi se radi oklicali Bulgari v Macedoniji za samostojne. Spremljan od vojaškega poveljnika Jenidjeskega, je obhodil nove katoliške vasi, in da bi skrival svoj posvečeni stan, se je oblekel v vojaško „uniformo“ s čevlji in ostrogami in obdal z obilnim spremstvom. Tako je gerški biskup dajal zapirati načelnike v vsaki vasi z njihovimi katoliškimi duhovni vred, in prišel je v zmago-slavji v Jenidjé, kjer so kacih dvajsetero vjetih izpustili, njih šest pa prideržali, da jih potirajo v Salonik, v vojaški dvor, pred strašno vojaško sodnijo, od koder jetnik navadno ne izide, razun obsojen k smerti, ali pa v pregnanstvo.

„Vse to se zdi kakor roman, pravi č. g. Gorlin, zagotovim pa vas, da je čista resnica. Vse te prežalostne novice so se godile zaporedoma v Saloniku, kjer je škof Mladenov, ves preužaljen, hodil in hodil pred civilne in vojaške poglavarje, da je konec storil tem tolovajstvom in pridobil veljavo resnici. Toda pričevanja gerškega biskupa so bile naravnost nasprotne Mladenovim terlitvam. Uboge turške oblasti, glušene od dveh strani, niso vedile, ktero bi poslušale, akoravno so imele naj boljši voljo, zopet napraviti red in prisoditi pravico njemu, kateri ima prav.

Poslednjič so se pričele reči jasni. Ugovori, prošnje, pričevanja so dohajale ene za drugimi, in luč je jela svetiti v duhu obeh poglavarjev, valija (civilnega) in mušir-ja (vojaškega poglavarja). Eden in drugi sta čisto prav dala Mladenovu; on namreč

se je čutil podpiranega od višje oblasti in je postopal z gotovostjo, ki je neogibna v takih okoliščinah.

Ko je prišel v Jenidjé, in gre v svoji častitljivosti obiskat kajmakan-a (poveljnika vojaškega), ravno v trenutku, ko je po slučajni previdnosti bil gerški škof pri njem, in mu je zaznamoval tiste izmed zapertih, kateri so imeli iti pred vojaško sodnijo. Nastop, ki se je zdaj snoval, bil bi neverjeten vsakemu, ki ne pozná orientalskih šég, in tako tudi načina, s katerim se te zadeve obravnavajo.

Kajmakan, v naj boljši veri, da ima opraviti s kakim greškim podložnim, ki je v njegovi službi, po navadi nadaljuje in vpraša škofa po stanu, imenu, kar mu je potreba, da vravná tožbo. Greški biskup je v hudih mukah; monsignor Mladenov se smeja v brado, kakor imajo navado govoriti. Na versto pride tvarina, da eden Mladenovih svečnikov je zatožen, da je bilo neko pismo najdeno v njegovih rokah; zdaj se oglasi Mladenov in pravi razkolnemu biskupu:

„Ne zamerite, prevzvišeni, ali ste si Vi svesti, da je bilo to pismo najdeno v svečnikovih rokah?“

„ — Popolnoma svést.“

„ — Ste-li naklonjeni, mi to pokazati?“

„ — Zakaj ne? Tu je.“

Monsignor Mladenov vzame v roke pismo, ga pregleda, in najde, da je bil nekak greški potni list (pòs) in nič družega ne, na ime neznanega človeka. Tožba je bila nastavljena na to, da previden s tem pismom je svečnik hodil po vaséh in je ljudstvu dopovedoval, da je sultan ukazal, naj se povsod oklicuje, da se bo v kratkem Macedonija zedinila z Bulgarijo!!!

„ — Ali to je grešk potni list!“ povzame Mladenov.

„ — Brez dvoma.“

„ — Kako morete Vi podtikati, da je kak bulgarski svečnik imel taki papir v svojih rokah?“

„ — Našli so ga pri njem.“

„ — Ste si li svesti, da ga je nosil pri sebi, — v svoji obleki? Niso-li ga našli v njegovi hiši, pod posobjem, pod kako blazino? Kajti, jaz vé, da greki pri svojih pravadah imajo večkrat navado in podtikajo iz zvijače sumničnih papirjev v hiši tistih, ki jih hočejo ugonobiti.“

„ — Ne, ne, moji ljudje so ga našli pri njem, v njegovem oblačilu.“

„ — Ne zamerite, prevzvišeni,“ seže vmés eden stražnikov pri vratih: „strežaj gerškega škofa nam je dal to pismo, in rekel, da ga je našel pri svečniku.“

Sleparija razkolnega biskupa je bila očitno razodeta. Bléd kakor smert, ves v zadregi, vstane in odide, ne da bi besedo čehnil.

Zatoženi so bili ukljub temu peljani v Salonik, pred tisto grozno vojno sodišče, ktere zatožene obsojuje dan na dan, brez pravdosrednika, brez zagovora. Toda po izjemi, skoro edini, so bili oprosteni in izpuščeni vsi ti jetniki in so se med nezmernim razveseljevanjem ljudstva zmago-slavni vernili v Jenidjé. (Tako bojo zmago obhajali svoj dan vsi od prostomišljakov in brezvercev po nedolžno psovani in obrekovani vé rni katoličani. Hinavci pa naj ne pozabijo, kako grozno je bil lažnjivi razkolnik — v obliči turkov — osramoten, in kam lahko zabrede človek, tudi v višjem dostojanstvu, ako je ločen od prave Cerkve.)

O svojem bivanju v Jenidjé je škof Mladenov ondi vstanovil šolo, kakoršno je ljudstvo močno želelo, ktera se pa zaradi pomanjkanja pomočkov ni mogla precej pričet. Začele so pa nasprotovati mnogotere nove pritežnosti, kdo vé, na kaj vse so se sklicevali razkolniki? Pa hvala Bogu, hvala pravniški učenosti in duhovni neprestrašenosti: Mladenov zmaguje, in že perve dni se je oglasila neka stotina učencev k zapisovanju. Vsako nedeljo je bila katoliška cerkva prenapolnjena z ljudstvom, ki je hodilo poslušat dobrega pastirja.

V dan oznanjenja M. D. je prišel greški škof pontificirat; našel pa je cerkev popolnoma prazno, in odlazil je hudo razdražen. Nekatere dni pozneje je počil glas, da razkolni biskup, zapleten v mnoge neprilike, je imel biti celo tožen; pa je sramotno pobegnul s svojimi kopiti vred.

Katoliških hiš v Jenidjé je bilo o prihodu škofa Mladenova 50, zdaj jih je 300. Enak napredek je po vaséh na okrog, koder je bilo že prej kaj katoličanov. Več družih, katerih dve imate po sto hiš, je prosilo za „unijo“ (zedinjenje s katoliško Cerkvijo). (To je naznanjal čast. lazarist Gorlin l. 1879 v francoskem listu „Revue catholique“ v mestu Troyes.)

Iz Amerike. Red-Lake, Min. jan. 23, 1890. Kakor Vam je gotovo že znano, sem zdaj zopet pri svoji prvi čedi, pri „Rudečem jezeru.“ Pisal sem bil svoji materi Vsih Svetnikov dan, da sem se težko ločil od White Earth-a (Bele zemlje), kjer sem bil 5 mescev, do 5. nov. pret. leta; pa zdaj sem tukaj gori že tudi privadil. — Zadnje 4 dni smo imeli precej hud mraz tukaj, snega pa nimamo veliko. Pred 2 tednoma nas je kakih 20 Siju-Indijanov obiskalo; prišli so bili iz Dakote skozi Belo zemljo, kjer so bivali 3 tedne, in slednjič sem gori, k nam. Ostali so tukaj skoraj 2 tedna v svojih „wigiwanih,“ plesali in razgrajali, da je bilo silo. Obiskali so bili tudi naše Indijane onkraj jezera; imeli so saboj enega tolmača, ki je tudi „Čipve“ govoril. Zadnje nedeljo vernili so se zopet v Belo zemljo in potem gredó domú v „Bwani-aking“, t. j. Dakoto. Spadajo pod „Sisseton“ agenturo. — Naše veliko jezero imenuje se „Rudeče jezero.“ Pred morebiti več kot 100 leti, tako mi je pripovedoval nek Indijan, so se tukaj vojskovali Siju- in Čipve-Indijani. Bilo je po zimi in naši Čipvanci so veliko Sijov pobili tu na ledu, tako, da je bilo daleč okoli polno kerví po lédu. „Kri“ pravimo Čipve: „miskvi“, in vse besede izpeljane iz debela „miskvi“ imajo pomen „rudeče“; zatoraj ga zovejo „Rudeče jezero.“ Mogoče, da je kaj resnice v tej pravljici.

Po spomladi pričakujemo novega škofa tukaj, da bodejo birmovali. Leta 1882 so bili prečast. škof Seidenbuš s čast. g. Buhom zadnjič tukaj in so birmovali. Od tistega časa pa je bilo vse zanemarjeno. Indijani zlasti ranjcega, blagega gospoda Pirca velikrat imenujejo in jih gotovo nikdar ne bodo pozabili.

Preč. g. Buh so naš novi general-vikar za novo škofijo Duluth. Boljšega moža za-to gotovo niso mogli dobiti. Bivajo zdaj gori v Tower-u pri Vermillin Lake-u. Upam toraj, da jih bom kmalu zopet videl, kadar pridejo sem k Rudečemu jezeru. Preč. g. o. Severin Gros O. S. B. in č. o. Bernard v Št. Pavlu sta zdrava, tako tudi č. o. Ciril. Prihodnjič, če je volja Božja, kaj več. (Prav serčno hvalo in bratovski pozdrav! Vr.)

P. Simon Lampe O. S. B.

Čertice iz dnevnika.

Spisal J. B.

(Dalje.)

O praznikih in slovesnostih sv. cerkve se ponavlja na skrivnosten način življenje njenega Božjega vstanovnika in Odrešenika. Postavlja nam sv. cerkev pred oči v adventu in o božiču Njegov prihod, Njegovo sveto rojstvo; o veliki noči Njegovo terpljenje in vstajenje. O vnebohodu nam živo predstavlja Njegovo neskončno slavo, ktero je dosegel na desnici Očetovi; o binkoštih pa poslanje nebeškega tolažnika, Sv. Duhá. Vsakemu kristjanu se ogreva serce o teh praznikih, pri lepih obredih, s katerimi jih sv. cerkev poveličuje. Duh se o takih prilikah na nevidnih perutih od pozemeljskega proti nebesom povzdiguje. Da so tudi mene, kateri sem obhajal prvič kot mašnik ginljive slovesnosti raznih praznikov, sveti obredi ogrevali in navduševali, mi ni treba omenjati. Ginila me je posebno o božiču pobožnost in gorečnost našega ljudstva, ktero je v temni merzli noči v velikih trumah hitelo v krasno razsvitljeno farno cerkev, k polnočnici. Druzega jutra pa, ko sem se še pred zoro odpeljal v tri oddaljene podružnice opravljat daritev sv. maše, so mi sledile od cerkve do cerkve množice faranov, kateri so hoteli pri vsih treh sv. mašah pričujoči biti. — O veliki noči me je veselilo, ko so ljudje celi dan do pozne noči klečali pred Najsvetejšim v Božjem grobu; ginilo me je lepo petje vaških deklic v Z—ski podružni cerkvi, kjer sem navadno ta praznik zgodaj sv. daritev opravljal. Brez učenika so se te verle dekleta tako izurile, da so lepe Riharjeve velikonočnice ubrano in čisto prepevale. Zapisal sem te verstice o tem častitem prazniku v dnevnik:

Veseli se, človeški rod,
Iz groba vstal je tvoj Gospod:
Kot Njega, grob Te bo zakril,
Kot on, iz groba vstal boš živ.
Sej vzela smerti grozno moč
Vesela je velikanoč. Aleluja!

Da ne omenjam drugih praznikov, naj še za-pišem, kar imam o dnevu vernih duš v dnevniku načertanega! Prepričan sem, da se ta dan ljudje povsod po Slovenskem svojih dragih ranjkih v popobožnih molitvah goreče spominjajo. Vendar moram omeniti, da nisem nikjer opazil take vnéme do vernih mertvih, kakoršna je ravno v T—ski župniji. Dasiravno je tukaj vsako kvaterno nedeljo pri popoldanski službi Božji cerkev napolnjena, in potem po grobeli polno pobožnih molilcev, ker o takih nedeljah so molitve za ranjke in kropljenje grobov; dasiravno — pravim — je takrat cerkev polna, je vendar gorečnost do ranjkih še mnogo večja o predvečerju in na dan vernih duš v vicah. Po stari lepi navadi je tukaj pokopališče krog farne cerkve. V obilem številu in z ginljivo pobožnostjo se vdeležujejo farani svetih obredov, svete maše in duhovskih molitev, ter klečijo potem dolgo časa v iskreni molitvi na grobéh dragih sorodnikov, prijateljev in znancev. — Dokler se ljudstvo slovensko s tako ljubeznijo derži svete Cerkve, dokler se tako goreče zanima in vdeležuje njenih praznikov, njenih slovesnost, — ni nam treba za prihodnjost Slovencev v strahu biti. —

Danes smo v Kn. pokopali duhovnega pomočnika gosp. Blaža Š. Bil je ta gospod zares pobožen duhoven, blag človek, iskren domoljub, kateri je v jako gladkem, lepem slogu spisal marsikaj slovenskega. V semenišču sva 3 leta v prijateljstvu preživela in tukaj sem imel priliko spoznati ga, da je v resnici plemenitega serca človek, poštenjak, da malo takih. Bil je rojen nekje blizu Kamnika; ko je gimnazijo doveršil, stopil je v ljubljansko semenišče, kjer je pa siromak jél kmalo bolehati. Ko je postal duhoven, je bil poslan v K. na Pivko; žal, da mu tukaj v merzlem, ojtrem zraku na hudi pivški burji podnebje ni vgajalo; stan njegov se je shujšal; že prej bolehen, obolel je tukaj hudo. Dolgo časa ni mogel iz sobe, ves je bil v ranah; pa vedno je bil miren in jasnega lica; prenašal je svojo strašno bolezen, kakor drugi Job, voljno in ves v Božjo voljo udan. Vsakemu bolniku, kateri mora dolgo časa hude bolečine prestajati, bi zamogel ranjki gospod Blaž služiti v naj lepši izgled. Pokopan je bil v pričo velike množice žalostnih faranov slovesno na pokopališču svete Barbare. Zdaj počiva zraven svojega ljubljenega župnika Ig. M—a, in blizu Miroslav-a Vilhar-ja, duh njegov se pa veseli — kakor zanesljivo upamo — v svetem raju.

Terpljenje tvoje je končano,
Oči si vtrujene zaperl;
Prijateljem zadál si rano:
Prezgodaj brat si jim umerl.

Počivaj zdaj, sladkó počivaj!
Naj groba perst Te ne teží!
V nebesih blaga duša vživaj
Plačilo srečne večnosti.

Od tebe smert nas je ločila,
Ločila le za kratek čas:
Smert zopet bode nas združila,
Združila bo na veke nas.

(Dalje nasl.)

Stolpje.

(Dalje.)

II.

V god vseh Svetnikov se glasí cerkvena antifona: „Gospod, ti upanje (pomoč) Svetih in njih močan stolp, ti si dal dedščino tem, ki se te bojé, in v tvojem šotoru bivajo vekomaj.“ Isto tako v god svetih apostolov in mučenicov, ki so terdni stali, neupogljivi kakor skale sredi morja, ne boječi se najhujših navalov krutih svojih preganjavcev. V premnogih napadih, težavah, križih, nevolji njihovega delovanja si ti, o Bog, njih močan stolp, v katerem so vsikdar imeli varno zavetje, brambo, kraljevi vterjeni grad. Ako so hudo sklele pekoče bolečine po vseh udih, njih duh je bil vzvišen na terdni skali nadzemske moči, ves prešinjen snega pravega junaštva, katerega nobena stvar ne more ločiti od ljubezni Kristusove. Bog, ki so ga ljubili iz celega svojega serca, iz cele duše, in iz vse moči, nad vse, je bil njih silni tabor, nepredirljiva terdnjava, od koder so se preselili kot

slavni zmagovavci, v lepih sijajnih kraljevih oblačilih, s palmovimi vejami v rokah, v nebeški šotor, da ondi na vse veke hvalijo Kralja vseh kraljev, za kojega so življenje darovali. (Wolter: Psallite sapienter).

„Svetniki sami so ko močni stebri, ki sv. cerkev podpirajo, oni so stolpi, ki jo varujejo, in stene, ob katerih se razbijajo peneči valovi. Tem, ki so v njih, pa dajejo mirno zavetje.“ (S. Ivan Zlat.)

Nek drugi pisatelj primerja svetnike stolpom zvonikom: „Visoko iz lin zvonikov doné zvonovi, da vabijo vernike k službi božji, tako zvoni iz življenja svetnikov, teh stolpov mesta božjega, njih prelepi zgleđ, ki vabi verna ljudstva, da Bogá časté in slavé, ter njemu služijo. Mnogotera nekdanja njih beseda še dandanes kakor mili glas doní na ušesa in v sercu, kakor glas z nebes čudovito vzbuja pobožne čute.“ (P. Weninger).

Vsi verni katoličani proslavljamo posebno Kraljico vseh Svetnikov, Marijo Devico, z naslovom: turen (stolp) kralja Davida! O tem stolpu naj navedem nekdanjega Celjskega opata Matija Voduška: „Bog na vsako dobro delo položí svoj žegen (blagoslov), kakor na vsako pregreho svoje prekletstvo verže, kar vam dokažem v zgodbi turna kralja Davida. Živela je svoje dni sneha, z imenom Ruta, pri svoji tašči v deželi Kanaan. Od jutra do večera je lavkala z ženjicami (klasje pobirala), da je svojo taščo in sebe preživila. Obe ste bile vdovi. Stari materi se slednjič smili berhke vdove blaga duša, in ji reče: „Pojdi domov v svoj kraj — skerbi zase, da se zopet omožiš, — jaz se bom vbogajmné živila.“ „Nikarte, mati, nikarte me ne ločite od sebe“; velf. „Vaš kraj je moj kraj, vaš kruh je moj kruh, vaš Bog je moj Bog; kjer vi umerjete, tam naj bom tudi jaz pokopana!...“ Ste slišali lepega serca lepe besede? Sam Bog jih je slišal, in svoj žegen položil na nje. Boca je zbudil, bogatega moža, da je obernil svoje oko na to pošteno, pridno vdovo, ki je po njegovih njivah klasje brala, in se je oženil po njo. Stopila je zdaj Ruta v bogat stan, in še več, v sorodovino tistega rodú je stopila, po katerem je Mesijevo rojstvo teklo od Abrahamove obljuje. Bocov zakon je bil prvi kamen, ali podsek turna kralja Davida, na katerega je Bog svoj blagoslov polagal od roda do roda. Skrito je bilo sicer telesnim očém (kakor podsek, v zemlji skrit, ne vé, kaj vse lepega se bode nanj stavilo), da bosta kmečki Boc in uboge matere hči imela svojega povnuka za kralja. Ali kar je Bog v začetku z milostjo pogledal, pride svoj dan razsvetljeno na svetlo. Boc je rodil Obedo z Ruto, Obed je rodil Jese-ta, Jese je rodil Davida kralja. Jese je sicer še više pogledal božji žegen (kakor zid, kadar iz zemlje više priraste), kadar je njegov sin David s pastirske paše prišel na kraljevi sedež; pa vedel ni, kakove velike milosti. božje bo David razodeval na svojih strunah v svetih pesmih od Mesijevega časa. Vsedel se je tako rekoč s svojimi citrami na kor svojega turna. Ali turn kralja Davida z Davidom ni bil še dodelan; rastel je rod za rod, kakor zid na zid raste, in prikazal modrega Salomona kralja, katerega modrost se je razglasila po vsem svetu, kakor se velikega zvona glas razliva skoz vse štiri line na vse štiri kraje svetá. Pa kakor pri linah se turen ne zverši, tako pri ustih naj modrejšega jezika turen Davidov ni bil spelján. Rodili so se še rod za rod, in naredili veliko teló Mesijevega rodú, dokler

ni Jakob rodil Jožefa, moža Marije, žegnane Matere med vsemi ženami, katera je rodila Jezusa, ki je odrešil, zveličal s svojo rešnjo Kervjo vesoljni svet. Tukaj pri Marijinem porodu se je doveršil rod ali turen kralja Davida.

(Dalje nasl.)

Prošnje uslišane od Marije Pomočnice Don-Boskove.

Duhobolnost ozdravljena.

Jesi, 21. aprila 1887.

Uboga blazna mladenka, katero sem koncem oktobra 1886 priporočil molitvi pobožnih oseb, je, hvala presveti Devici, od takrat popolnoma ozdravela in se je že vernila nazaj med svojo rodbino.

Vsi sorodniki so polni hvaležnosti do Marije in opravljajo razne pobožnosti do te dobre Matere, v zahvalo za skazano milost. Po meni se Vam tu zahvaljujejo in Vam prepuščajo to čudovito skazano milost javno razglasiti.

Fr. Gambelli, duhoven.

Razgled po svetu.

Z Dunaja se naznanja „Slovenca“, da Hohenwartov klub je 9. t. m. razpravljajl češko spravo med Čehi in Nemci in sprejel sklep poslanca Lupula, v kterega je bil pa po nasvetu poslanca Kluna sprejet dostavek, da se imajo verske in narodne zahteve gledé šole izrečno povdarjati.

Rim. Kardinala Jakobini in Ledohovski sta obvela; kardinal Ameni, bivši tajnik pri nuncijaturi na Dunaju, pa je 31. prosinca umerl za influenco.

Umerl je 8. t. m. kardinal Jožef Pečči, brat sv. Očeta papeža Leona XIII. Rojen je bil 13. grud. 1807. Bil je redovnik Jezusove družbe, profesor na veliki rimski šoli, imenovani „Sapienza“, in pozneje kardinal. R. I. P.

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva

Nameni za mesec februarj (svečan).

a) Glavni namen:

Pomnoženje pobožnosti k sv. Jožefu.

b) Posebni nameni:

19. Pepelnica. S. Barbat. Italija. Spolnovanje po: tne postave. Postni pridigarji.

20. S. Vilfrid. Varstvo proti zalezovanjem hudobnega duha. Jetnišnice in prisilne delavnice. Več globoko padlih.

21. Praznik ternjeve krone. S. Eleonora. Zaničevanje sveta in njegove nečimernosti. Več ženinov in nevést, več zakonskih.

22. Petrov stol Antiohijski. Ljubezen do sv. Cerkve. Sv. Oče. Katoliški tisk.

33. I. postna nedelja. S. Peter Dam. Duh pokore. Duhovni. Mladina, ktere nravnost in vera je v nevarnosti.

24. S. Matija. „Duhovni in obhajanci.“ Poklic vrednih duhovnov. Več dijakov.

25. S. Valburga. Cerkev na Bavarskem. Društvo sv. Bonifacija. Boječi in obupni.

26. S. Mehtilda. Cesar avstrijski in katoliške knežje hiše. Gorečnost v poslušanji božje besede. Več vdov in sirot.

27. S. Baldomer. Rokodelci. Sodnijske, denarne, hišne itd. zadeve. Več družin.

28. Praznik sv. sulice in žeblijev n. G. J. K. Serca Jezusovega pobožnost. Vse poslame, a še ne uslišane zadeve. Mesca februarj umerli in pa udje molitvenega apostoljstva in Serca Jezusovega pobožnosti, ki bodo umerli mesca marcija.

II Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomere, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Mati priporoča svoja dva sina, da bi se obvarovala slabe družšine ponočnjakov in se popolnoma poboljšala. — Bolna za zdravje. — Dva mlada človeka za razsvitljenje in poboljšanje. — Dušna in telesna pomoč za dobro rešenje v neki neprijetni zadevi. — Bolan mladenec. — Zavozljana misijonska zadeva za vgodno rešenje. — Občina in njen duhovni pastir. — Na duši in na telesu zlo bolna oseba priporočena v bratovsko molitev. (Op.: Ena sv. maša opravljena, druga bode kmali. Vr.) — Sestra priporoča brate, sestre in sorodnike, da bi bolj skerbeli za zveličanje svojih duš. — Dijak se serčno priporočuje N. lj. G. prerv. Serca Jezusovega in bratovski priprošnji, da bi dosegel milost ter bil sprejet v red sv. Frančiška As. — Nevarno bolan dijak za pomoč.

Zahvala in prošnja.

V smertni nevarnosti moje prijateljice obrnila sem se k Mariji, Naši ljubi Gospej, z obljubo, da hočem zahvalo po „Danici“ razglasiti, in v malo duh se je obrnilo na bolje: toraj bodi čast in hvala Jezusu, češčenje Naši ljubi Gospej presv. Serca! — Drugič se zahvaljujem Devici Mariji za ozdravljenje pri nekem živinčetu — V molitev se dalje priporočam v neki imenitni zadevi, da bi se zgodila Božja volja. Prosim častito vredništvo, da bi bilo to v „Danico“ natisnjeno. *)

Iz Koroškega 9./2. 1890.

Zahvale.

Poštena kerščanska rodbina ima sina, blazega mladenca, ki se je z marljivostjo in dobrim srcem prikupil vsakteremu. Lepo so ga stariši odgojili, pridno se je učil — stariši so stavili vanj vse svoje zaupanje. Prišel je čas poskušnje. Odločiti se je imel za svoj prihodnji poklic. Nastal je vihar. Hudi boji so se pričeli v mladenčevi duši in bolelo je tudi mene to neprestano omahovanje. V goreči molitvi priporočala sem ga najsv. Sercu Jezusovemu, da bi On, ki je stegnil roko in pri tej priči ukrotil viharo morje, pomiril tudi mladenču razburjeno serce. Zgodi se volja božja, rekla sem več-

*) Došlo brez imena, ktero naj se vredništvo vselej pové, če tudi kdo očitno noče imenovan biti. Vr.

krat, naj stopi v stan ta ali ta, samo da bi bil srečen na duši in na telesu. Sklenila sem tudi naznaniti v „Danici“ zahvalo, če Bog usliši moje molitev.

Prosila nisem zastoj. Zato spolnujem tu svojo dolžnost, ker Gospod je prinesel mir njemu, za katerega sem molila. Priporočam ga pa danes zopet najsvetejšemu Sercu Jezusovemu; saj tamkaj je najvarnejše zavetje pred merzlimi svetnimi viharji.

J. L.

Listek za raznoterosti.

„Rimski Katolik“, 1. zvezek za leto 1890, je ravnokar prišel na svitlo. Vrednik: dr. Ant. Mahnič, profesor bogoslovja v Gorici. — Obseg: Vera in ljubezen. — Pojasnjenje socijalnega vprašanja s posebnim ozirom na Slovence. — Slovenski katol. shod: Šola. Država pa šola itd. — Smejo li tudi duhovni politikovati? — celo kaplani?... sv. Cerkev o kaplanski politiki itd. — Pisma brezvercu o filozofskih in verskih vprašanjih... Darwinizem itd. — Goetejev Faust in Dante-jeva „Div. commedia.“ — O ruski cerkvi. — Sv. Pavel razlaga politiška in nepolitiška vprašanja... Listek: Akademija 19. veka.. Ahasverus, večni Jud, kako je prišel prvič na Slovensko, pa moral bežati itd. — Scheinigg: narodne pesmi... Dr. Lampe: Apologetični razgovor. — Raznoterosti: Časopisje. Tisk protikatolišk. „Slovanskemu svetu.“ -- Zaupnice.

Izhaja po 4krat na leto. Oskerbjuje ga „Katol. bukvarna“ v Ljubljani. Posamezni zvezki po 50 kr. Prejel je, kakor ta zvezek kaže, dr. Mahnič zopet osem zaupnic iz devet dekanij s kako poldrugotino duhovskih podpisov. Na zadnji platnici pa ima zvezek še posnetek iz slovenskih liberalnih listov, ki kažejo, kako olikano (če je res) znajo naši liberalni učenjaki kritizovati.

Imenik udov podpornega duh. društva ob koncu preteklega leta kaže, da dohodki leta so 1890 znašali 2261 gld., troški pa 960 gld. Vsega premoženja je bilo 25.811 gld. Udov je 411, med njimi 42 dosmertnih.

Terzaški pastirski list prijazno pojasnuje, kako je postni čas: čas milosti in zveličanja, ter kako se mora dobro porabiti, pa kako se je treba poslužiti dušnih zdravil zoper duhovne bolezni.

Valtavis, 6. svečana 1890. Tukaj smo doživeli 4. svečana redko slavnost zlate poroke, katero je obhajal posestnik Janez Dular s soprogo. Jubilentov ne kinča samo visoka starost, ampak tudi čednosti, pri katerih sta doživela to posebno milost Božjo. Bog ju blagoslovi in ohrani v svoji milosti še več lét!

Deržavni zbor bo menda svečana imel po dvě seji na teden, v sušcu pa po tri. Na dnevnem redu bo med drugim: borzni davek, postava proti ponarejanju živeža, nova kazenska postava...

Vsih frančiškanov, kakor se je štelo v zadnjem velikem kapiteljnu v Rimu, je 14,440 v 95 redovnih okrajinah.

Išče se velikoserčen velik narod po svetu, kateri bi delal po kerščanskih pravilih: manjših narodov ne tujčil in ne zatiral.

Število kerščanskih cerkvá v Carigradu je 145. Med temi: 26 rimsko-katoliških, 3 gerško-katoliške,

12 armensko-katoliških, 1 bulgarsko-katoliška; druge so po večem gerško- in armensko nezedinjene, in 14 protestanskih.

Vojska med Cerkvijo in antikristom.

Perva ura:

Zelénec: Zmaga je naša!

Masón: Zmaga je naša!!

Liberaluh: Zmaga je naša!!!

Šesta ura:

Liberaluh: Zmaga je naša!!!

Masón: Zmaga je naša!!

Zelénec: Zmaga je naša!

Pet minut pred 12. uro:

Masón: Zmaga je naša!!!

Zelénec: Zmaga —a—a...

Liberaluh: Zmaga je naša!!!!

Dvanajsta ura:

Zelénec: êêê...

Masón: êêê....

Liberaluh: êêêê.....

Cerkev: Zmaga je moja. Alleluja!

Iz rimskega Martirologija.

28. sušca.

V Cesareji, v Palestini, ss. marterniki: Prisk, Malk in Aleksander. Stanovali so o preganjanji cesarja Valerijana na malem posestvu v predmestu; vnéla pa jih je božja gorečnost sv. vere tako močno, da so prostovoljno šli pred sodnika in mu očitali, zakaj da tako divjá zoper kri pobožnih kristjanov. Sodnik jih je brez odloga dal vreči divjim zvérim, ki so jih raztergale in požerle, ter so tako življenje darovali za sv. vero Kristusovo.

V Tarsu v Ciliciji: ss. mučenca Kastor in Doroteja.

V Afriki: ss. mučenci Rogat, Sukces, in šestnajsteri drugi.

V Rimu sv. Ksist, papež in spoznovalec.

Pri Nurziji sv. Spej, opat, mož prečudne potpežljivosti; ko je umerl, so njegovi duhovni bratje videli njegovo dušo v podobi goloba iti v nebesa.

V Kabilonu na Francoskem sv. Guntram, francoski kralj; le-ta se je tako posvetil duhovnemu življenju, da je zapustil ves posvetni blišč in svoje zaklade razdelil cerkvam in ubožnim.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Č. g. župnik Mih. Bogolin 5 gld. — Č. g. župnik Jan. Kapuz 2 gld. — Preč. g. dek. Mat. Erjavec 15 gld. — V počeščenje M. D. Lurške. — Preč. g. dek. Mat. Kožuh 10 gld. — Č. g. župnik Anton Kerčon 2 gld. — Preč. g. župnik Fr. Karun 5 gld.

Za sv. Detinstvo: Z Dobrove po č. g. kapl. 10 gld. 40 kr. — Nežka Kukmar 1 gld.

Za naj potrebniše misijone: Preč. gosp. dekan Mat. Erjavec 5 gld.

Za Marijanišče: Preč. g. kan. Mat. Erjavec 5 gld.

Za afrik. misijon: Č. g. župn. Mih. Bogolin 5 gld.

Za odkup sužnjev: G. Fr. Omejic 1 gld.